

La manifestació d'ahir a Barcelona ■ MARTA PÉREZ

Clam contra la violència masclista arreu del país

Acte institucional a Barcelona i marxes a tot el país en la diada internacional per a l'eliminació de la violència contra les dones

Problemes d'humitats?
Nova solució ELECTRO-FÍSICA
HUMITAT-STOP
Elimina les humitats
"SENSE OBRES"

Truqui'ns i li farem un diagnòstic gratuït del seu problema d'humitat 678 323 938

ni una gota més!
HUMITAT-STOP
www.humitat-stop.com

Antoni Pagès
Distribuidor per la província de Girona
c/ Freixes, 6 - 17753 ESPOLLA (Girona)
T. 972 563 418 - M. 678 323 938
antonipagespolla@gmail.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 26 de novembre del 2018. Any XLIII. Núm. 14832 - AVUI / Any XL. Núm. 13702 - EL PUNT

Arrenca una setmana negra als serveis públics

ATURADA • Els metges inicien cinc dies de vaga farts d'anys de precarització per les retallades

AFEGIT • Mestres i funcionaris també han anunciat aturades per denunciar falta de recursos

DIÀLEG • El govern manté els pressupostos oberts, mentre negocia amb tots els sectors

Els 27 caps d'estat i de govern de la UE, ahir a la seu del Consell Europeu de Brussel·les per aprovar l'acord del 'Brexit' ■ ACN

Europa certifica el 'Brexit'

La UE signa l'acord històric que obre la porta de sortida als britànics

Stuani, amb dos gols, va encarrilar el triomf gironí ■ EFE

El Girona rebenta la ratxa de l'Espanyol (1-3)

El Barça perd el lideratge després de la victòria del Sevilla sobre el Valladolid

idealista

com a casa,
enlloc

Liceu 20

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúdia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

El gargall

Així doncs sembla que l'escopinada que va denunciar el ministre desinfectador és tan falsa com un duro sevillà. Sa-

ben? Eren aquelles monedes il·legals que van circular arreu de l'Estat a finals del segle XIX i que eren tan difícils de descobrir. Tot el contrari, per cert, que el presumpte gargall, que no ha pogut ser detectat per cap de les nombroses càmeres que hi ha al Congrés espanyol. Per tant, estem parlant d'una esputació tan falsa com els relats delirants del jutge Llarena. Tan falsa com la rebel·lió i la sedició. Tan falsa com l'adoctrinament a les escoles catalanes. Tan falsa com la divisió de poders a l'Estat espanyol. Tan falsa com aquella pocavergonya anomenada Lorenza Roldán, que diu que la presó de Lledoners és com un hotel de cinc estrelles. Tan falsa com els tuits tumultuaris del tal Tacito, que en realitat és un tinent coronel de la Guàrdia Civil. Tan falsa com que a l'Espanya del segle XXI no hi ha presos polítics. Tan fal-

L'esputació és tan falsa com la rebel·lió i la sedició, com l'adoctrinament a les escoles, o com la divisió de poders a l'Estat espanyol o...

sa com la marginació de la llengua castellana al nostre país. Tan falsa com la denúncia del policia agressor contra Jordi Borràs. Tan falsa com la dignitat de Jorge Fernández Díaz i Daniel de Alfonso. Tan falsa com un indult concedit abans que els presos siguin jutjats. Tan falsa com que la tardor passada la majoria de les empreses que van treure la seu social de Catalunya ho van fer per voluntat pròpia i sense cap pressió. Tan falsa com que Tamara o Adri Carasco són terroristes. Tan falsa com que la monarquia borbònica és democràtica. Tan falsa com el consell de guerra que va condemnar a mort Lluís Companys i que els successius governs espanyols es neguen a anul·lar. Tan falsa com la violència dels CDR. Tan falsa com que els referèndums divideixen les societats. Tan falsa com la criminalització contra Roger Español. Tan falsa com les agressions que s'inventen Rivera o Arrimadas. Tan falsa com la carrera de dret i el màster de Pablo Casado. Tan falsa, en definitiva, com afirmar que les bombes que el ministre Borrell ven a l'Àrabia Saudita no maten nens al Iemen.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Mi Fu, cal·lígraf

La felicitat no dona símptomes; es manifesta sense avís, a tot estirar precedida d'una lleugera sufocació i sovint en les condicions més desfavorables. Passa poc sovint, però quan arriba, és com si tota la malastugança que et perseguia no hagués estat sinó una preparació per acabar ressuscitant en aquesta riba. N'hi ha, de dies així, dies que et donen molt poc del que prometien i que s'arreglen inopinadament perquè t'has concedit una última oportunitat entrant a una llibreria. Va anar així la tarda que vaig conèixer Mi Fu, el cal·lígraf que escriu amb la cursiva dita d'herba, tècnica arriscada, diu Roger Caillois, "tota ella brusquedat i inspiració", i que estimava tant les pedres estranyes, que en una ocasió es va posar el seu vestit de cerimònia per mostrar els seus respectes a una roca. A vegades, perquè l'alegria acabi guanyant, cal que conflueixin circumstàncies fortuïtes, més aviat poc propícies: portar una barra de pa a la mà, veure un nen de pocs anys que corre en cercles i haver-te fet la primera mamografia de la teva vida.

Havia plogut tot el dia i es feia tard,

“Hi ha dies que et donen molt poc i que s'arreglen anant a una llibreria

però els aparadors encara refulgien, quedava un residu de llum blavissa retirant-se rere uns núvols grassos i l'asfalt desprenia uns reflexos aquarel·lats que quasi semblaven bonics. Hi ha gent que, en dies així, entra a les botigues a emprovar-se roba, a veure si la muda els millora, però és una estratègia que només trasllada la decepció de fora cap a dins: d'una abúlia indefinible al fàstic del propi cos. En lloc d'això, vaig entrar a la fleca a comprar una barra de pa i, després, perquè no volia tornar encara a casa i ficar-hi a dins aquell desànim, em vaig dirigir a una llibreria, com podria haver anat al

cine, amb el pa mal embolicat en una mà, arrossegant el paraigua moll amb l'altra. Cada vegada que m'aturava a fullejar un llibre, hi havia aquell cruixit de crosta flairosa en passar-me la barra d'un costat a l'altre, una olor de cuina a primera hora del matí, mentre llegia coses com ara: "Mi Fu emprava la tinta trencada, la tinta cremada, la tinta acumulada." Un nen de no més de tres anys, avorrit d'anar rere la mare, va començar a improvisar un circuit pels prestatges emetent uns sons guturals, potser imitant un cotxe o un avió, però que sonaven com un gemec hipnòtic. De tant en tant, es tirava a terra, es feia l'adormit uns segons i s'alçava d'un bot per reprendre la cursa en cercles, amb aquella sonsònia búdica que ho aplacava tot. "Li venia de pintar amb esfumins de paper, estelles de canya de sucre, calzes de lotus. Pintava paisatges." M'hauria quedat tota la nit allà mateix, amb el record d'aquella santa criatura, espellucant molles de pa en companyia de Mi Fu, com algú a qui han absolt molt abans d'obrir la bústia i trobar-hi l'informe de l'hospital.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/wrwqbm>

A la tres

Anna Serrano / aserrano@elpuntavui.cat

Els 'whats' de Cosidó

Enrere queda una setmana d'autèntic escàndol democràtic. I no em refereixo a l'expulsió de Gabriel Rufián del Congrés dels Diputats, no. La polèmica amb les formes directes i rotundes del republicà que molesten a molts però en les quals tant es veuen representats d'altres ha estat una oportuna cortina de fum per no abordar l'autèntica vergonya. La sortida de to del ministre espanyol d'Exteriors, Josep Borrell –ja s'ha disculpat?–, acusant el diputat d'ERC Jordi Salvador d'haver-li escopit, en una acció que ningú, ni tan sols les càmeres, va captar, per inexistent, va reblar-ho. I les convenients dosis de patriotisme per la suposada entesa amb el Regne Unit i la UE perquè Espanya tingui veu sobre Gibraltar en l'acord del *Brexit*, tot i que el primer assegura que no ha canviat la seva posició sobre el Penyal, l'han acabat d'enterrar.

Els dies passen, els fets se succeeixen,

“El problema per als de Pablo Casado és que s'hagi filtrat, no la martingala que s'hi admet

però Ignacio Cosidó es manté com a portaveu del PP al Senat. Una setmana després que es fessin públics els missatges que va reenviar en un grup de Whatsapp dels populars evidenciant el mercadeig del seu partit amb el PSOE per al control del poder judicial, cap moviment. I no serà per-

què no fossin reveladors. En els *whats* defensava l'acord –trencat– del PP i els socialistes i hi gallejava que els populars podrien moure els fils per controlar la sala segona de l'alt tribunal “des de darrere”. Confirmava, amb fatxenderia, la inexistència de la separació de poders a l'Estat, on el polític agafa fort de la mà el judicial, i enfonsava una mica més, si es pot, la imatge i la credibilitat de la justícia espanyola.

La decisió més radical dels populars? Tancar el grup de Whatsapp. El problema per als de Pablo Casado és que s'hagin filtrat els missatges, no la martingala que s'hi admet. Ni tampoc que el seu contingut hagi contribuït, amb la renúncia de Manuel Marchena a presidir el CGPJ, a aprofundir la crisi del poder judicial espanyol. Ells, com si res. Critiquen Rufián, defensen Borrell, es malfien de Gibraltar... I Cosidó tan tranquil a la cambra alta. Qui sap, potser és el millor.

De reüll

Anna Puig

Abandó total

El 22 de desembre del 2014, la llavors ministra de Foment, Ana Pastor, va posar la primera pedra de les obres de desdoblament de l'N-II entre Sils i Maçanet, a la comarca de la Selva. Es va establir un període de 40 mesos per reformar un tram de 2,7 quilòmetres. Ja en aquell moment, quedava clar que es tirava llarg per evitar que, per enèsima vegada, s'acusés l'Estat d'un nou incompliment en infraestructures. Abans d'ahir, el ministre José Luis Ábalos va inaugurar l'esmentat tram. Quaranta-set mesos després de posar la primera pedra!

L'Estat ha obviat Catalunya, volgudament i amb tota la intenció

Per fer 2,7 quilòmetres! Ni exagerant els períodes d'execució són capaços de complir terminis. Però no només això. Aquell mateix 22 de desembre del 2014, Pastor va anunciar obres en dos trams més de l'N-II, a l'Alt Empordà. Un d'aquests havia d'estar fet abans que el tram Sils-Maçanet i encara està en obres. L'altre ni tan sols s'ha començat.

L'escàndol de l'N-II a les comarques gironines és només un dels exemples d'incompliments reiterats del govern espanyol –estigui en mans del PP o del PSOE– i de manca d'inversió en infraestructures en territori català. La situació de Rodalies és una altra de les que clamen a Déu. I aniríem recorrent el país i en sortirien com bolets. Indiscutiblement, l'Estat obvia Catalunya. La té abandonada. Volgudament i amb tota la intenció del món. És una actitud d'ara i de sempre, fins i tot indissimulada. I dir qualsevol altra cosa és mentir.

Les cares de la notícia

PRIMERA MINISTRA DEL REGNE UNIT

Theresa May

Incertesa a Westminster

El *Brexit* va fer ahir un pas més amb la firma de l'acord de sortida del Regne Unit per part dels 27 estats membres de la UE. Ara, però, falta el sí del Parlament de Westminster, que està difícil per a la primera ministra i això instal·la els britànics en la incertesa sobre el seu futur.

CONSELLER DELEGAT DE LA FARMACÈUTICA GRÍFOLS

Raimon Grífols

Expansió xinesa

La farmacèutica catalana negocia la fusió amb el major productor d'hemoderivats de l'Àsia, Shanghai RAAS, que té 41 centres de recollida de plasma a la Xina, i amb qui ja té un principi d'acord. Grífols, que opera des dels 80 a la Xina, continua creixent, un 9,6% el 2018, i amb benefici fins als 468 milions.

PERIODISTA

Josep Casulleras

Crònica del front exterior

A les cròniques que ha generat i genera el procés sobiranista català, el periodista de Vilaweb n'afegeix una d'especial transcendència com és la de l'exili, des de la gestació fins a la dimensió de l'èxit de la batalla jurídica internacional, passant per la radiografia de l'elenc d'advocats de prestigi que hi participa.

EDITORIAL

Un divorci històric

El 'Brexit' ha superat el penúltim escull amb la firma de l'acord de separació per part dels caps d'estat i de govern dels 27 estats de la Unió Europea que es va escenificar ahir a Brussel·les. És, efectivament, un tràmit més en aquest llarguíssim procés que ha d'acabar amb la sortida del Regne Unit del club europeu prevista per al 30 de març de 2019, però també és un pas històric i un dia trist en la construcció del projecte europeu, ja que en 60 anys mai no s'havia assistit al divorci d'un estat membre i no un de qualsevol, sinó una de les grans potències del continent vinculada al projecte comunitari des de fa 45 anys.

L'acord de sortida, aprovat ja pel govern britànic i per la UE, penja ara de la decisió final del Parlament de Westminster, que no està ni de bon tros clara per l'oposició dels partidaris d'un 'Brexit' més radical. S'obre, per tant, un període de gran incertesa, perquè no serà el mateix un divorci pactat, amb una transició ordenada i una negociació de la relació comercial futura entre les parts, que una separació dràstica, sense pactes previs, ni acords comercials, que tindria efectes nocius per a tot el sector econòmic a banda i banda de la nova frontera.

L'Estat espanyol ha sobreactuat en la seva participació en la cimera de Brussel·les, primer amenaçant de vetar la firma de l'acord i després accedint a firmar i parlant d'un acord d'abast històric que li permetrà vetar qualsevol decisió que afecti la relació amb Gibraltar. La realitat és que això ja era així fins ara pel dret de veto dins la UE i que l'acord jurídic de separació firmat ahir no ha estat modificat com pretenia el govern espanyol. Per tant, no hi ha canvis en el fons de la qüestió, la sobirania britànica del Penyal, i sí molta gesticulació nacionalista a les portes del judici de l'1-O i en plena campanya electoral andalusa.

Tal dia
com
avui fa...

1 any
El tripartit del 155
Puigdemont fa una crida a derrotar "el tripartit del 155". Junts per Catalunya presenta una llista en què pretén que "la ciutadania es pugui emmirallar".

10 anys
A la presó
Presó per a quatre mossos per haver torturat un detingut. Van agredir brutalment i amenaçar de mort un home a qui van confondre amb un lladre.

20 anys
Sense immunitat
Amb una ajustada votació de tres a dos, la Cambra dels Lords del Regne Unit obre la possibilitat d'extraditar el dictador xilè Augusto Pinochet.

Full de ruta

Xevi Sala

L'escopinada més eixuta

“Ara no penso pas dedicar-me a fer l'anatomia del gargall”, va rebotir-li el ministre Josep Borrell al periodista que li'n demanava detalls després d'haver patit la presumpta escopinada. Si de debò va existir, deu ser la secreció ofensiva més eixuta i silenciosa de la història. Res a veure amb la sorollosa i llefiscosa sessió parlamentària que va precedir l'incident. La pregunta del periodista, però, era pertinent: L'invisible autor del gargall que tant va irritar el ministre desinfectant es va escurar la gola abans d'ejectar-lo? Va emetre algun esgarip propi d'aquesta mena d'expressions salivals? Res d'això s'aprecia al vídeo on veiem desfilar els diputats republicans davant Borrell, dret a la tribuna, assaborint la retirada independentista després que la presidenta de la Cambra, Ana Pastor, ordenés l'expulsió de Gabriel Rufián. Al cap de la (també presumpta) diplomàcia espanyola només li faltava la túnica imperial i el dit gros cap avall per dotar

Si de debò va existir, deu ser la secreció ofensiva més eixuta i silenciosa de la història. Res a veure amb la sorollosa i llefiscosa sessió que va precedir l'incident

l'escena amb l'èpica del circ romà. La veritat és que darrerament el Congrés s'assembla més a un circ que a un hemicycle, però ningú amb dos dits de rigor pot assenyalar els diputats catalans com als principals estimuladors de l'espectacle. Ells, que treballen sota el ruixat constant d'insults i de crits provinents dels escons del PP i de Ciutadans. Ells, que fins ara s'havien de sentir a dir colpistes sense l'emparedat de la presidenta que tant s'esgarrafa amb els discursos contundents del diputat Rufián. N'hi ha prou de repassar la sessió per comprovar fins a quin punt es volia fer pagar justos per pecadors, sobretot el moment en què la senyora Pastor ha de fer callar primer els diputats populars per poder fer callar tot seguit Rufián.

Sí, és veritat, dimecres passat al Congrés dels Diputats va existir una escopinada. Va llançar-la presidenta de la cambra, Ana Pastor, damunt la llibertat d'expressió, aquest bé cada vegada més escàs en aquesta tan deteriorada democràcia espanyola.

Tribuna

Núria Esponellà. Escriptora

Fer classe avui

Sempre he comparat l'activitat de fer classe amb la d'assajar una obra teatral en què professor i alumnes interactuen contínuament, de manera que el text i les escenes van canviant, fins al punt que, a vegades, s'oblida el fil argumental. Bellugar-se entre classes s'assembla força a moure's per la vida; a més d'un reciclatge constant i una direcció que et guïi, cal una bona dosi de paciència, bon humor i confiança en allò que fas. Més quan tens una empresa pública al darrere que depèn de decisions polítiques i estàs exposat a les crítiques d'un públic exigent –pares, agents socials, mitjans de comunicació– que poden qüestionar decisions i metodologies que haurien de correspondre només a criteris pedagògics. Per acabar-ho d'arrodonir, els canvis segurament necessaris que s'apliquen a l'ensenyament acostumen a durar amb prou feines cinc o sis cursos, per tant, és gairebé impossible saber si són encertats o no. En poc temps, passem d'haver de fer exàmens de setembre a suprimir-los, deixem de posar aquelles notes etèries promogudes per la reforma educativa d'ESO –re-

cordeu els “necessita millorar” o “progrés adequatament”?– i tornem a notes numèriques o, ara mateix, haurem d'avaluar per competències. Em sembla bé posar comentaris i avaluar els alumnes qualitativament, però no entenc que algú que obtingui un bé de mitjana s'acabi trobant que la seva nota sigui només un “assoliment satisfactori”, igual que si tingués un suficient. Això no estimula el progrés, més aviat afavoreix la mediocritat.

ELS REPTES que ha d'afrontar l'ensenyament inclouen factors ben diversos: una gran diversitat d'alumnat, classes nombroses que arriben o ultrapassen la trentena d'alumnes, currículums adaptats, aprenentatge de les TIC... A tot això, no s'aposta prou per les humanitats i la formació ètica, sigui quin sigui l'itinerari que esculli l'alumne i, en molts casos, no es clarifica quin ha de ser l'ús del mòbil als centres d'ensenyament. Des de fa dies s'ha convertit en viral la carta de comiat d'un professor, l'acadèmic uruguaià Leonardo Haberkorn, que ha renunciat a fer classes de periodisme a la Universitat de Montevideo. Haberkorn diu que s'ha can-

sat de lluitar contra els WhatsApp i Facebook (hi podríem afegir Instagram) davant alumnes incapaços de desenganxar la vista d'un telèfon que no cessa de rebre *selfies*. Segons explica l'exprofessor, fins fa poc li funcionava exhortar els alumnes que deixessin el mòbil durant 90 minuts, però actualment, això ja no li serveix. L'acadèmic s'espolsa cap responsabilitat i culpa –cito textualment– “cada maestra que dejó de corregirles las faltas de ortografía” del desinterès i la poca curiositat que els joves tenen a dia d'avui. Té raó en dir que l'ensenyament bàsic ha perdut exigència, però sorprèn que els suports a la carta d'aquest acadèmic no continguin ni una sola crítica a un comentari tan desafortunat. He d'imaginar unes “maestras” que no han fet bé la seva feina? O puc pensar també en “maestros”, pares i un professor acostumat només a fer classes magistrals? La Universitat de Montevideo no s'ha plantejat regular l'ús dels mòbils tampoc? Restringir-los a fer balls dins l'aula és tan necessari com dedicar estones de silenci i meditació a classe, un silenci dosificat que s'ha perdut també als espais públics i privats.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Condemnats a entendre'ns

■ Prestigiosos tertulians fan servir sovint aquesta sentència sobre una utòpica entesa de Catalunya amb Espanya. Tant a molts catalans com a mi mateix ens cau molt malament aquesta condemna. Perquè entenc que és una condemna haver d'entendre't amb aquells que ignominiosament trepitgen la teva dignitat, com passa amb la de molts catalans amb la contínua opressió de l'Estat a una gran majoria de la població catalana, tant en matèria de drets polítics, com humans, com socials. La condemna, a més d'incòmoda, és impossible, per la persistent negativa espanyola a la més mínima conversa que pugui portar a un pacte. Crec que, com jo, molts catalans estem disposats a entendre'ns amb qui sigui sempre que hi hagi un tracte cordial i raonat. Ara

com ara res d'això sembla possible. Em refermo en la idea que no podem entendre'ns amb qui històricament no ha complert mai pactes ni tractes i ha demostrat amb fets el menysteniment a tot el que sonés a cultura, llengua, drets polítics, socials i humans de Catalunya. La unilateralitat l'entenc com a inici de les obligades converses per fer avançar el procés republicà, això sí, sota la protecció de la comunitat internacional, perquè si no ens trinxaran.

JORDI BUFURULL GALLEGO
Barcelona

La campanya catalana a Sevilla

■ En 4 dies de campanya a Andalusia, hem vist com els líders autonòmics i estatals han denunciat i proposat millores a la situació... de Catalunya. Cop d'estat, pressupostos empresonats i supremacisme és la banda sonora pre-

ferida per a la pel·lícula equivocada. Veient el debat de Canal Sur, dubtava sobre si els candidats lluitaven per una acta de diputat per Sevilla o per Barcelona. I mentrestant, ningú parla del greu atur andalús, l'etern debat del PER, la corrupció, Gibraltar, els immigrants al mar d'Alborán, el rellieu (o no) del PSOE... És evident que Catalunya té problemes, però no oblidem que ells es presenten per governar Andalusia, i allà tampoc lliguen gossos amb llonganisses. No som la seva cortina màgica que tot ho arregla. Els polítics del sud no haurien de perdre el nord.

ARNAU RULLÓ I GONZALO
El Prat de Llobregat (B. Llobregat)

Llavors de masclisme

■ Ahir va ser el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència envers les Dones i, com que ens trobem en una

societat saturada d'informació, m'agradaria fer referència a la responsabilitat que tenen els mitjans de comunicació i les empreses envers la tolerància social del masclisme. Tot i que algunes marques ja han evolucionat en el tema, la majoria encara reforcen, a través dels mitjans, rols i imatges que cosifiquen la dona i la situen en una posició inferior. Com que són missatges tan subtils i quotidians, passen completament desapercibuts als nostres ulls. Quantes víctimes es necessiten per despertar la consciència de les grans corporacions? Tot i que alguns micromasclismes semblen irrelevants, són petites llavors que poden germinar en forma d'agressió física o psicològica, ja que és precisament la invisibilitat d'aquestes conductes el que les apodera i reforça la base de la violència de gènere.

MARIONA MORA VALERÍ
Sabadell (Vallès Occidental)

La frase del dia

“El judici és la primera volta d'un partit que guanyarem a Estrasburg”

Marcel Mauri, VICEPRESIDENT D'ÒMNIUM CULTURAL

Tribuna

Manuel Milián Mestre. Periodista i consultor d'empreses

Quelcom més que formes

Aquest país, li convé un recés per aturar la incontinència verbal, la nècia manera de desraonar els problemes, la insumisa obsessió per endredar més les coses. Sovint una escopinada pot adquirir majors dimensions en les seves conseqüències que una bufetada. En el fons es tracta d'un problema de formes, o més aviat d'educació; i el que en la vida ordinària seria un insult, en política es converteix en un drama. La clau rau en el fet que en política l'anècdota es converteix en categoria, i d'aquí el risc de la desproporció en la resposta o en les conseqüències. Qualsevol exabrupte de Rufián desencadena la tempesta. Qualsevol ocurrència del bo de Tardà provoca les fúries de l'hemicicle. Una sortida de to d'Albert Rivera comporta una moció de censura i la caiguda d'un govern. Es tracta d'una casualitat, o d'una causalitat? Dificil serà determinar-ho.

L'ESCENARI ES TENYEIX de tremendisme a l'extrem de no trobar precedents, llevat que ens remetem a la 2a República, quan els insults van derivar en amenaces, i d'aquestes se seguiria a l'assassinat o l'agressió. No em valen les comparacions amb altres parlaments (britànic, italià, d'Ucraina, etc.), atès que la cultura històrica no és equivalent amb la d'un país -Espanya- que en un segle i mig va patir quatre guerres civils: les carlines del segle XIX i la Guerra Civil del segle XX. Res a veure amb altres variats guirigalls que es van produir en altres parlaments, sense conseqüències tràgiques al carrer. Les formes tenen la seva ortodòxia, com els sistemes, i del cementiris de les formes pot emergir una altra mena de mals i de tombes.

UN PRIMER FACTOR d'aquest mal és l'escenari: el Congrés dels Diputats avui es presta a l'histrionisme; de la mateixa manera que no guarda proporció la qualitat intel·lectual dels diputats amb els seus predecessors de la Transició o de la 2a Re-

pública. Algú equiparable a Unamuno, Ortega i Gasset, Azaña o Gil Robles? Seria un deliri establir comparacions, entre altres raons perquè el sentit del comú ha donat pas al sentit del particular, la immediatesa, el privat, la dimensió antitètica del que ha de ser un parlamentarisme saludable amb la mirada posada en el bé comú o general. En raó d'això l'oratória ha donat pas a la fletxa feridora, al dard verinós, a la punyalada per l'esquena, a l'insult a l'opositor, amb tal acarnissament que hauríem de qüestionar-nos si, en lloc d'adversaris, els que habiten en les bancades alienes no són en realitat enemics.

EN SEGON LLOC ÉS L'ABSÈNCIA de realisme. L'insult és el pla oposat a l'anàlisi dels fets i la seva genètica. Es pregunten aquests diputats el perquè de les coses?

“Ho advertia Plató i l'acreditava Ciceró a la Roma republicana: la saviesa i la prudència, virtuts axials de la política, només les atorguen la maduresa, l'estudi i l'experiència. Res a veure el polític d'avui

Arriben a mesurar les conseqüències dels seus necis al·legats? Potser el gran problema és la manca de maduresa intel·lectual d'aquesta classe política neòfita, no preparada, de carrer, en veritat sense discurs. Ho advertia Plató, i l'acreditava Ciceró a la Roma republicana: la saviesa i la prudència, virtuts axials de la política, només les atorguen la maduresa, l'estudi i l'experiència. Res a veure amb el polític d'avui dia: hi ha manca de polítics de més de 40 anys i sobren aprenents de menys de 40. El que passa ara a Catalunya hauria estat impensable en la Transició. I, per una altra banda, d'aquest desconcertant escenari solament en sortirem des de la maduresa, experiència i saviesa, de les quals avui, malauradament, és deficiària la classe política.

EL TERCER FACTOR CAUSAL és el context en què ens movem. Massa globalització per contenir els efectes perniciosos, un excés de permeabilitat en les males influències, una ceguesa creixent en les emboirades conjuntures en què es desenvolupa l'acció política. No està mort el passat (ingent error de la llei de memòria històrica, per unilateral i venjativa), una manca de definició de l'univers nou en què ens desenvoluparem, i, finalment, una gosadia sense límits a anticipar el que està per veure que hagi de ser, i els efectes ponderats de la vigent revolució tecnològica, que sens dubte aixecarà una nova arquitectura en la manera de viure, en la societat postindustrial i el conflictualisme inherent a la brutal dinàmica dels temps. La resultant serà un model encara imperceptible en tot el seu contorn. D'aquí, la imprudència i la insuficient maduresa per calibrar el que està venint en aquest canvi de cultura o de civilització. Em remeto al sagaç Antonio Gramsci: “El vell món es mor. El nou triga a aparèixer. I en aquest clarobscur sorgeixen els monstres.” Citat per Joan Pau Meneses, a *La ruta salvatge de la globalització*. Parlem d'una qüestió de formes davant d'un teló de fons negre.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Laya Films

El segell editorial de L'Avenç no para d'oferir-nos novetats estimulants en diversos terrenys.

Ara arriba a les llibreries el treball d'Esteve Rimbau: *Laya Films i el cinema a Catalunya durant la Guerra Civil* (L'Avenç, 2018), amb profusió de notes, una bibliografia extensa i dos apèndixs en què es presenten els materials conservats de la productora Laya Films, entre els quals cal destacar els noticiaris de Laya Films (*Espanya al día* i altres).

Esteve Rimbau és amb tota seguretat la persona més ben preparada i més ben situada com a director de la Filmoteca de Catalunya i expert en cinema per emprendre aquest treball de recuperació històrica.

L'etapa de la Segona República i la de la Revolució i la Guerra d'Espanya és rica en iniciatives, contrastos, contradiccions i tensions que es manifesten en les diverses esferes de la política i de la vida quotidiana. El món del cinema no escapa a aquesta dinàmica, que s'accelera i es radicalitza des de juliol de 1936, quan des del sector dominat pels anarquistes s'emprenen iniciatives per a la col·lectivització de les sales de cinema i la indústria cinematogràfica i per a la producció d'obres de propaganda revolucionària. També en el camp cinematogràfic en l'etapa d'exaltació i eferescència anarquista segueix (Maig de 1937) l'etapa d'hegemonia comunista.

En paral·lel a l'esclat revolucionari, la reacció institucional de la Generalitat va portar a la creació del Comissariat de Propaganda (setembre de 1936) amb la seva secció de cinema: Laya Films. La seva producció informativa i propagandística al costat dels intents d'André Malraux de fer una pel·lícula per recaptar fons per a la República i altres aportacions completes un estudi detallat, eficaç i necessari que enriqueix el nostre coneixement d'una etapa convulsa.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Eudald Calvo** Alcalde d'Argentona

“Estem retrocedint, ens cal un relat del que ha passat”

PIONERS · “Alguns han donat un cop de porta a fer una llista unitària, però en molts altres llocs hi estan treballant i espero que es cristal·litzi. Seria estrany que fóssim els únics” **CANDIDAT** · “Encara que siguem tres partits, la societat civil i les entitats, tothom està il·lusionat per treballar, però pocs es volen posar al capdavant, perquè fa molt de respecte”

Elena Ferran
ARGENTONA

Des d'Argentona s'han avançat amb una candidatura unitària per a les municipals. Ara treballen en el programa, a escollir candidats i a posar-se un nom.

Sou pioners per ara. Qui sou?

Participem en la candidatura ERC, CUP i ICV, l'ANC i el CDR, que es van fixar la prioritat d'arribar a l'acord de presentar-nos junts. En les converses inicials, també hi van participar el PDeCAT i TotsxArgentona, però al final es van retirar.

Amb quins arguments?

Diferents. TotsxArgentona és una agrupació d'electors en que no tothom és independentista i també va ser la llista més votada... En el ple actual, sumem catorze regidors i ells en tenen sis. Potser anant junts veuen complicat tornar a repetir tants regidors. El PDeCAT ha nascut coix a Argentona quan el 2015 van decidir no presentar-se. Els ha costat arrencar i volien mesurar la força en un poble històricament convergent.

Hauria estat viable un programa amb el PDeCAT?

Ens hauria estat més complicat pactar, perquè hi ha diferències ideològiques importants en temes socials. En les reunions s'havia donat alguna discussió, mentre que la resta, CUP, ERC i ICV, ja ens hem posat d'acord treballant junts aquest mandat.

Hi haurà guerra de partits per decidir candidat?

Això als pobles no ens passa. No tenim baralles, ni ens cal fer primàries, perquè ens costa cobrir els primers llocs. Encara que siguem tres partits, la societat civil i les entitats, tothom està il·lusionat per treballar, però pocs es volen situar al capdavant perquè fa molt de respecte.

Calvo, a l'entrada de l'ajuntament d'Argentona, on la CUP governa amb ERC i ICV ■ E.F.

Li faria il·lusió?

Jo hi estic disposat, no ho he negat mai. També és cert que no s'ha discutit i per ara no hi ha res tancat. Tenim clar que no serà un problema ocupar els primers llocs.

Li consta que surtin altres candidatures unitàries?

Com en molts altres pobles, l'ANC i els CDR, i en alguns llocs també Òmnium, han impulsat el que creuen que és millor amb aquesta llista unitària independentista. Alguns han donat un cop de porta, però en molts altres llocs hi estan treballant i espero que es cristal·litzi. Seria estrany que fóssim els únics.

Estan discutint la CUP amb ERC, amb els comuns, Som Alternativa i la CUP, ERC i ICV, com a Argentona.

A escala nacional, ERC no ho veu clar i Puigdemont ho proposava per a les europees. Com ho veu?

Puigdemont per si mateix pot generar aquest tipus de propostes, però la vida dels partits és mirar-se sempre el melic. Als pobles busquem més l'interès local, i a escala nacional es mouen per capelletes. La proposta de Puigdemont precisament trenca amb aquesta dinàmica, perquè ell té una obediència petita al PDeCAT i va més per lliure.

A la CUP també es va per lliure?

En aquest sentit, és molt oberta, perquè dona molta autonomia a les assemblees locals i permet a partits vinculats presentar-se sota la sigla, amb la marca blanca de Poble Actiu o per separat. Ara hi ha moltes assemblees de la CUP que estan fent processos per unificar-nos i consultar la militància. Cada poble és un món diferent.

És exportable anar junts a les grans ciutats?

Es on costa més i on seria més necessària la unitat per evitar que governin partits espanyolistes. És on hi ha bosses de vots més grans, i als partits els costa

L'alcalde més jove

Nascut a Argentona el 1986, és l'alcalde més jove que ha tingut mai el municipi. Militant de la CUP, va accedir a l'alcaldia gràcies als vots d'ERC, el PSC i ICV i va pactar amb ERC i ICV, grups amb els quals tornen a sumar per fer una llista unitària de cara a les municipals. Calvo també ocupa la vicepresidència segona a l'Associació de Municipis per la Independència.

■ E.F.

renunciar-hi, perquè són clau de cara al còmput global per tenir representació als consells comarcals i a les diputacions.

Si a escala nacional i a les europees no van junts, l'elector entendre res?

L'elector és intel·ligent i sap diferenciar el desgavell que tenim al Parlament i el que passa al poble, on s'aconsegueix que les assemblees locals acabin cedint

Fins que Waterloo i Lledoners no facin un relat conjunt per fer autocrítica, avancem a cegues

per pactar. La gent és crítica i entén que hi ha dinàmiques que venen de molt lluny i que, fins que no es trenquin, no s'avançarà com a país.

Ara estem encallats?

Estem retrocedint, i no perquè no vagin junts al·legant que no hi ha full de ruta, sinó perquè no es posen d'acord en un relat únic del que ha passat durant aquest últim any. Fins que Waterloo i Lledoners no facin un relat conjunt per fer autocrítica, avancem a cegues. No és possible construir sense uns fonaments.

Seran unes municipals atípiques, amb exiliats i presos.

Tots som conscients que el tema nacional tindrà molta influència més enllà del candidat, la llista o el programa. L'1 d'octubre serà massa recent i sobretot amb el record dels presos i els exiliats. És impossible que la gent se n'oblidi. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

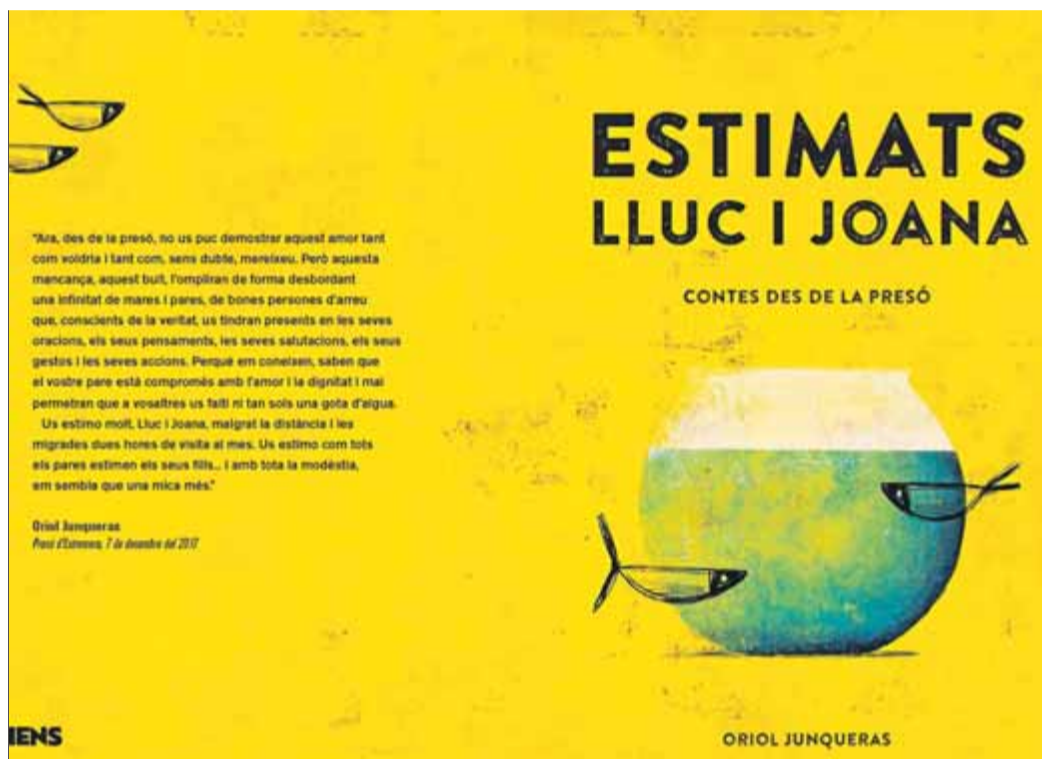
Regals des de la presó

EDICIÓ • La revista 'Sàpiens' publica avui un llibret amb una carta i onze contes que Oriol Junqueras ha escrit durant l'últim any als seus fills **RECORD** • És de franc perquè ningú ha cobrat per la feina i vol ser un homenatge a ell i als nens dels represaliats

Òscar Palau
BARCELONA

El dia que Oriol Junqueras va ingressar a la presó d'Estremera, el 2 de novembre del 2017, el seu fill gran, el Lluç, complia cinc anys. "El pare està de viatge durant uns dies. Et portarà un regal", és el missatge públic que li va voler enviar l'endemà, a través de les ones radiofòniques de RAC1. Els dies del viatge de l'exvicepresident s'han allargat molt més del que esperava, i encara avui uns senyors amb toga que hi ha a Madrid no l'han deixat tornar, però la promesa ja ha estat complerta amb escreix, perquè tant el Lluç com la seva filla petita, la Joana, que ara té tres anys, han rebut constants regals del seu pare durant tot aquest any llarg en què l'han pogut anar a visitar amb comptagotes a causa de la restrictiva normativa penitenciària. Regals en forma de cartes i petits contes que Junqueras ha escrit per als seus fills, i que avui veuran, en part, la llum pública amb l'edició del recull *Estimats Lluç i Joana. Contes des de la presó*, que es regalarà amb el número d'aquest mes de la revista d'història *Sàpiens*.

La iniciativa, de fet, va ser del mateix Junqueras, que, a través de la seva dona, Neus Bramona, ja des

Portada i contraportada del llibret que la revista 'Sàpiens' regalarà amb la seva edició d'aquest mes, que arriba avui a tots els quioscos ■ SÀPIENS

de l'estiu passat va passar a l'editor Jordi Creus els escrits que feia per als nens, "per si en volia fer alguna cosa". I ell ràpidament va veure bé la idea de publicar-los. "En vam fer una selecció, i ens vam quedar els que més s'adeien per temàtica i per extensió", explica. Llavors els va enviar a diversos il·lustradors perquè

pensessin un dibuix que els pogués acompanyar... I es va trobar la sorpresa que ningú volia cobrar la seva feina. "Al final tothom que hi ha participat ho ha fet de franc, i per això el llibret no tindrà cap sobrepreu", explica Creus, que s'ho planteja com un "homenatge a l'Oriol i a tots els que pateixen del seu voltant", tot i

que de seguida matisa: "Ell em va insistir molt l'última vegada que vam parlar, per carta, que vol dedicar-lo a tots els presos i exiliats, i als seus fills." Finalment, el llibret, de 36 pàgines, i del qual dijous al vespre es farà un acte de presentació a Sant Vicenç dels Horts apadrinat per l'Ajuntament, inclou una primera carta escrita poc després d'ingressar a la presó, i onze relats, en general curts, en què apareixen dracs, astronautes i trobadors. En cap cas, és clar, polítics ni jutges. N'hi ha sobre la formació de l'univers, l'edat de gel i els eclipsis de lluna, i sobre la Xina i l'espectacular pont occità de Millau. "Fins i tot n'hi ha un en què ensenya als fills com poden fer ploure dins de casa, a la pica", explica Creus. Els 10.000 subscriptors el rebran a casa, i s'editaran en total uns 32.000 llibrets, que es trobaran als quioscos juntament amb la revista.

Que ho publiqui *Sàpiens* no és casual: l'exvicepresident, historiador de formació i de vocació, n'era col·laborador fidel des dels seus inicis, fa 16 anys. De fet, n'era i n'és, tot i que ara els articles que hi continua escrivint cada mes surten només al web, perquè solen anar associats a efemèrides d'actualitat i, per qüestions òbvies, no pot assegurar que arribin a temps del tancament editorial. Però la producció no cessa ■

10074-110057L

WINE PALACE

Especialistes en vins i destil·lats

5+1
Gratuïta

Comprant
cinc ampolles,
et regalem
la sisena

Més informació a: www.winepalace.es també botiga on-line!

WINE PALACE

Especialistes en vins i destil·lats

Especial Nadal

Val descompte per compres de vins i caves

10€
VAL
DESCOMPTE

* 9 9 2 4 8 7 1 0 *

Compra mínima 40€ - Caduca el 20/01/19
Val no acumulable - Només un val per persona i dia.

FUNDACIÓ
JOSEP CARRERAS
Contra la leucèmia

REDMO
Registre donants
medul·la òssia

jo dono
tu dones
el viu

FENT-TE DONANT DE MEDUL·LA
tens la oportunitat de salvar una vida

Informa't a www.fcarreras.org
o trucant al 900 32 33 34

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Artadi exigeix una oferta política més enllà dels comptes

■ Espera el projecte català de Sánchez o no negociarà res ■
Ábalos temptarà ERC i el PDeCAT amb les infraestructures

David Portabella
MADRID

Si bé el govern de Pedro Sánchez manté en públic que aspira a aprovar el pressupost del 2019 i que no té pressa perquè Mariano Rajoy presentava els seus tan tard com al mes d'abril, l'independentisme no percep cap afany de negociar els comptes. La consellera de Presidència, Elsa Artadi, va reptar ahir Sánchez a dir quina és l'oferta per a Catalunya més enllà de la urgència de tenir el pressupost. "Si no hi ha cap proposta política

no hi ha cap negociació que valgui", va avisar Artadi.

Mentre Sánchez dubta de si és millor presentar el pressupost al Congrés i votar-lo —exposant-se a una derrota— o bé ni tan sols registrar-lo i evitar el revés, el ministre de Foment, José Luis Ábalos, va aprofitar una visita a Sils (Girona) el cap de setmana per inaugurar un tram de l'A-2 per lligar l'avenç en infraestructures al si del PDeCAT i ERC. Per a Ábalos, les inversions territorials poden ser un "incentiu a l'hora de negociar amb altres grups parlamentaris". "Això no és cap proposta sinó un nou anunci que després no es compleix i, a més, si no hi ha cap proposta política no hi ha cap negociació que valgui", va rebatre Artadi. Sánchez manté el guió de dedicar a Catalunya el ple monogràfic al Congrés el 12 de desembre i no es mourà de dibuixar un futur amb més autogovern en forma d'un nou Estatut o de recuperar l'original que el Tribunal Constitucional va esmenar el 2010. ■

La consellera Artadi, ahir, en l'acte del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones ■ ACN

108004-1198516L

et regalar idees

cal rei

44 pàgines plenes d'idees

recolliu el vostre catàleg també a: www.calrei.com

II JORNADA EMPRESARIAL
"LES PIME'S AVUI: NOUS ESCENARIS, NOUS REPTES" A TORDERA
4 DESEMBRE 2018

PONÈNCIES

Jordi Llonch "Deixa ja de vendre i fes que et comprin"

"Vivir con entusiasmo" Victor Küppers

SALA GRAN TEATRE CLAVÉ Plaça Martí Pol s/n

9.30H a 12.30H

Aforament limitat

Inscripcions a promocioeconomica@tordera.cat o www.tordera.cat

ORGANITZA: COL·LABOREN: AMB EL SUPORT DE:

844498-1198504Q

Segurnou
CORREDORIA D'ASSEGURANCES

VISITI'NS
S'ESTALVIARÀ MÉS DEL 30%
EN L'ASSEGURANÇA DE VIDA
DEL SEU BANC O CAIXA

EXEMPLES D'ASSEGURANCES DE VIDA-RISC

Capital de 100.000 € per mort i/o invalidesa:

30 anys	106 €/any
35 anys	132 €/any
40 anys	192 €/any
45 anys	315 €/any

La prima es calcula en cada renovació en funció de l'edat de l'assegurat

Tel. 977 338 557 • Passeig Mata, 22 • REUS
comercial@segurnou.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Victòria al front exterior

CLAUS • El periodista Josep Casulleras dimensiona en un llibre els èxits de la batalla jurídica independentista internacional i radiografia l'elenc d'advocats de prestigi que hi participa **COMUNS** • Detalla el paper "decisiu" de Jaume Asens en la gènesi de l'estratègia de l'exili

Emili Bella
BARCELONA

Un nom, Jaume Asens, figura en l'arrel de l'estratègia jurídica de defensa de l'exili independentista i, per extensió, dels èxits que se'n deriven. És la persona "decisiva" a l'hora de canviar el xip des d'una concepció d'exili lligat a la memòria de la guerra fins a una altra que albira el potencial internacionalitzador i la confrontació amb la judicatura espanyola, segons relata el periodista Josep Casulleras, cap de redacció de VilaWeb, al llibre *La batalla de l'exili* (Ara Llibres). "Mitjançant el conseller Comín, [Asens] va aconseguir que [l'exili] fos una opció que es plantegés seriosament entre els membres del govern", assegura.

L'advocat i tinent d'alcalde de Barcelona en Comú va trucar al seu amic Comín per fer-li veure la necessitat urgent de pensar en la possibilitat de marxar, una idea que els consellers, llevat potser de Clara Ponsatí, no acabaven de veure gens clara unes setmanes abans de la declaració d'independència. Asens té constància del disseny de la represió judicial que s'atansa i avisa Comín, que convenç part del govern de les bondats d'anar extramurs.

Paral·lelament, Asens truca al seu company de batalles compartides Gonzalo Boye, que recomana sense dubtar que el govern se'n vagi. Amb un relat minuciós, rigorós i exhaustiu, conta Casulleras que Boye prepara un document amb cinc alternatives de països on recalar, però, sobretot, és qui organitza, a partir de la seva malla de contactes, tota l'estructura d'advocats a l'estranger, un "dream team" en

El periodista Josep Casulleras ha escrit 'La batalla de l'exili' ■ JOSEP LOSADA

matèria de defensa dels drets humans al món. "Tothom estava en prealerta a Europa", avisat per si calia activar la defensa en qualsevol país i en qualsevol moment.

Casulleras ressegueix metòdicament els fruits d'aquesta estratègia a Alemanya, Bèlgica, Escòcia i Suïssa en contraposició a la mortificació de la justícia espanyola i valora l'elenc de professionals de prestigi al servei del cas català per mitjà de perfils dels diferents protagonistes. Hi apareixen lluitadors contra els abusos als centres de detenció de Guantánamo i d'Abu Ghraib, ex-membres del Tribunal Penal Internacional per l'antiga Iugoslàvia i per Ruanda, advocats de militars homosexuals expulsats de l'exèrcit

britànic, lletrats del *whistleblower* Edward Snowden, del fundador de WikiLeaks Julian Assange, del líder de l'Exèrcit d'Alliberament de Kosovo —actual primer ministre— Ramush Haradinaj, de la família de l'exprimer ministre assassinat de la República Democràtica del Congo Patrice Lumumba, de l'activista kurda Fehriye Erdal que van evitar l'extradició a Turquia on probablement se l'hauria condemnat a mort, de famílies de víctimes del genocidi de Ruanda, victòries judicials contra l'explotació sexual i les violacions de nenes a la República Democràtica del Congo... Tot aquest talent posat al servei de la causa catalana. "Una cosa que m'ha sorprès és que si bé els nostres exi-

liats estan orgullosos de tenir primeres espases en la seva defensa, és per a ells, per als advocats, que és un orgull poder defensar una causa com aquesta, la principal causa de defensa dels drets humans que hi ha a Europa i que, per a molts, culmina la seva carrera", observa Casulleras. Wolfgang Schomburg, Paul Bekaert, Ben Emerson, Michèle Hirsch, Christophe Marchand, Aamer Anwar...

Justament, l'advocat de Clara Ponsatí serà, al costat de Jaume Alonso-Cuevillas, que prologa el llibre, i de Neus Torbisco-Casals, a la presentació de l'obra, avui a les set de la tarda al Teatre Poliorama. Anwar n'ha escrit l'epíleg, on explica per què el van impactar tant les imatges de violència policial de l'1-O. L'escocec testimonia la pallissa estremidora que li van propinar diversos agents el 1991, quan era universitari, per haver penjat cartells contra el govern conservador de l'època. Quatre anys més tard es va convertir en el primer home negre o asiàtic de la història judicial escocesa a guanyar una acció civil contra la policia per racisme. Allò el va empènyer a fer-se advocat.

El març de 2018 li va trucar l'ex-presidenta del Parlament de Holyrood Tricia Marwick per preguntar-li si volia representar Ponsatí en el que ell mateix considera el cas de la seva vida, el primer cop que desafia el poder d'un govern estranger als tribunals escocesos. "Les ordres contra la Clara i la resta d'exiliats polítics s'han anat retirant. Sospito que la judicatura espanyola no podia assumir més humiliació i derrotes als tribunals europeus", clou. Doncs encara ha de parlar el Tribunal d'Estrasburg. ■

Anwar

'La batalla de l'exili' es presenta avui a les set de la tarda al Teatre Poliorama amb la presència dels advocats Aamer Anwar, que n'ha escrit l'epíleg, i Jaume Alonso-Cuevillas, que n'ha fet el pròleg.

Nova Medley 125 iGET
BYE-BYE
MONOTONY

 PIAGGIO®

PAYA

Batista i Roca, 21 · Mataró
937 415 930
www.motospaya.com